

Monta Sorokina

- Mācās Valmieras Pārgaujas ģimnāzijā 11.A klasē
- Vēlas savu nākotni saistīt ar literatūru un valodu.
- Labi pārvalda angļu, nedaudz krievu valodas. Šobrīd apgūst norvēģu valodu.

Literārie mēģinājumi:

Ja nu, es cilvēku atmiņās

Palieku vien kā atspulgs,

Kas izplūdis mirguļo

Upes ūdenī duļķainajā.

Ejot pa ielu, viņš jūtas neredzams. Lai gan tas nav nekas jauns, viņš jūt, ka šoreiz kaut kas tomēr nav kārtībā. Bet kas? Nē, viņš tomēr nejūtas neredzams, viņš jūtas tā it kā būtu nevēlams blakusefekts. Blakusefekti jau tā ir nepatīkami, kur nu vēl nevēlami. Tagad galvenais neapstāties un iet uz priekšu. Viņš jūt, ka nedrīkst pārtraukt savu soļošanu. Bet uz kuriem viņš dodas? Viņš nezina, neatceras. Viņš uzdrošinās paraudzīties garām gājējos un saprot, ka neviens nav laimīgs. Uz brīdi viņš nezina, ko iesakt ar šo saprašanu, un gandrīz apstājas, bet to viņš nevar darīt. Būs vien jāaizmirst par to. Tomēr viņš nespēj arī neievērot, ka neviens tā īsti nesarunājas. Dīvainas sajūtas sāk pārņemt vīrieti, kurš nedrīkst apstāties. Bet kā gan sauca šīs sajūtas? Ak, jā, tā ir apātija, kas pielipusi visiem un visam. Šī pilsēta tajā slīkst. Bet kas ir tālāk? Kāpec viņš nedrīkst apstāties? Apātija bremsē viņa gaitu, bet ne pietiekami. Jo dziļāk pilsētā viņš iet, jo nepatīkamāk jūtas. Viņu ir pārņēmusi neomulība. Bet kas gan ir omulība šajā apmātības valdītajā pasaulē. Viņš neatceras, kur ir pieredzējis omulību. Bet varbūt nevajag. Nevajag atcerēties, tas tikai palēlinās viņa soļošanu. Soļošanu pretī bezdibenim vai varbūt tomēr kaut kam vairāk.
